పుస్తకం ఓ నేస్తం

– పద్మవల్లి

నెలనెలా మీ కోసం.. ఓ మంచి పుస్తకం

The Forgotten Daughter – Renita D'Silva

మనిషికి కుటుంబం అనేది కనిపించని కోటలాంటిది. ఏ పరిస్థితుల్లోనయినా సరే అండగా ఉండే స్వంతవాళ్ళున్నారు అనే ఆలోచన గొప్ప భరోసాని కలిగిస్తుంది. మనవాళ్ళని ప్రేమిస్తాము, అలుగుతాము, సాధిస్తాము, పోట్లాడతాము, ఏడుస్తాము, తిరగబడతాము. అవన్నీ మనకి వాళ్ళమీద రక్త సంబంధంతో వచ్చిన హక్కులు అని ధీమా. అటువంటిది తనవాళ్ళు అని తను నమ్మినవారు తనకేమీ కారనీ, అసలు స్వంతవాళ్ళు తనని అక్కర్లేదు అని దూరం చేసుకున్నారని తెలిస్తే...???

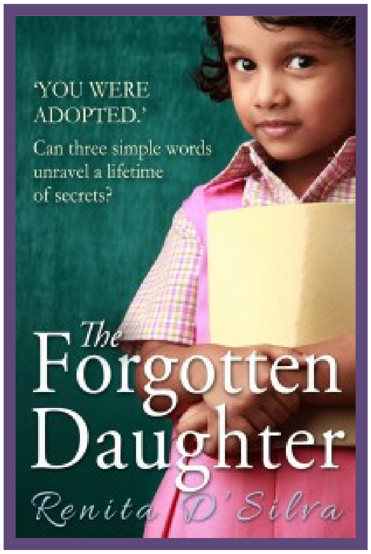

నిషా లండన్ లో స్టాటిస్టికల్ ఎనలిస్ట్ గా పనిచేస్తున్న ఇండియన్ యువతి. లెక్కలే ఆమె ప్రపంచం. ఆమె తల్లిదండ్రులు లేఖా కామత్ , రవి కామత్ లు ఇద్దరూ పేరొందిన సైంటిస్ట్స్. మాటల కన్నా చేతలు గొప్పవి అని నమ్మినవారు. సెంటిమెంట్స్ అసలు లేవు. చిన్నప్పటినుంచీ నిషాకి ప్రాక్టికాలిటీనీ, చదువు విలువ, శ్రమ విలువ నేర్పుతూ వచ్చారు. ఎప్పుడూ ప్రేమని బయటకి ప్రకటించడం అనేదాని మీద వాళ్లకి నమ్మకం లేదు. ఎప్పుడూ నిషాకి we love you అని చెప్పలేదు కానీ ఆమెను ప్రేమతోనూ క్రమశిక్షణతోనూ పెంచారు. చిన్నప్పటి నుంచీ కూడా ఏడ్చి సాధించుకోవడం లాంటివి సాగనివ్వలేదు. కావాల్సినది పొందాలంటే దానికి తగిన అర్హత తెచ్చుకోవాలని చెప్పేవారు. నిషాకి కూడా వారి అలవాట్లే వచ్చి, ఎంత చిక్కు సమస్యలొచ్చినా కూడా మనసులోనే కష్టమైన లెక్కలు సాధన చేసుకుంటూ ఎమోషన్స్ కంట్రోల్ చేసుకోవడం, భావోద్వేగాలను దాచుకోవడం అలవాటైపోయింది. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ తొణకని వ్యక్తిత్వం ఆమెది.

నిషా బోయ్ ఫ్రెండ్ మేట్, ఒక కాలేజ్ లో మాథ్స్ ప్రొఫెసర్. అతనికి నిషా అంటే ప్రాణం. మేట్ తెలివైనవాడు, మంచి మనసున్నవాడు. నిషాని కలిసిన మొదటిసారే ఆమె తెలివితేటలకి ఆకర్షించబడ్డాడు. వారి స్నేహం నెమ్మదిగా ఇష్టంగా మారి, ఇద్దరూ కలిసి ఒకే అపార్ట్మెంట్లో నివసించేవరకూ వచ్చింది. నిషా తల్లిదండ్రులకు కూడా అతను నచ్చాడు. మేట్ పెళ్ళిచేసుకుందాం అని ఎన్నిసార్లు అడిగినా,

ఇంకా తనకి కొంత టైం కావాలని నిషా దాటవేస్తుంది. తనకి మేట్ అంటే అభిమానం, స్పెషల్ ఫీలింగ్స్ ఉన్నాయని ఆమెకు తెలుసు, కానీ అది ప్రేమేనా అని ఆమెకి అనుమానం. ప్రేమ ప్రకటించడం అలవాటు లేదేమో, ఎపుడూ love you అని అతనికి చెప్పలేదు. ఎపుడన్నా చెప్పాలని అనిపించినా కూడా, గొంతు నొక్కుకుపోయినట్టయి మాట పెగలదు. ఆమె మనస్తత్వం తెలిసిన వాడవటడం వలన మేట్ అర్ధం చేసుకుని ఓపికగా ఎదురుచూస్తూ ఉంటాడు.

నిషా తల్లిదండ్రులిద్దరూ ఒక కారు ప్రమాదంలో మరణిస్తారు. నిషా ఉన్నట్టుండి ఒంటరిదయిపోయింది. వాళ్ళ అంత్యక్రియల సమయంలో కూడా దుఃఖం ముంచుకొచ్చినా ఎలాగో తమాయించుకుని అందరిముందూ ఏడవకుండా బయటపడింది. వాళ్ళ లాయరు తల్లిదండ్రులు నిషా కోసం వ్రాసిన ఒక లెటర్ ఇచ్చాడు. అందులో "నిషా, నువ్వు మా స్వంత కూతురివి కాదు." అన్న మొదటి వాక్యం చూడగానే నిషాకి ఒక్కసారిగా తన ప్రపంచం కూలిపోయిన ఫీలింగ్. కొన్ని నిమిషాలు ఏమీ అర్ధం కాలేదు. వాళ్ళు జోక్ చేస్తున్నారేమో అనుకుంది ముందు, కానీ వాళ్ళ సంగతి తెలిసినదవటంతో నిజమే అని నమ్మాల్సి వచ్చింది. ఇంకా అందులో "నీకు ఈవిషయం ఈ లెటర్ ద్వారా తెలుస్తుందీ అంటే, ఇప్పటికి మేము లేము అని అర్ధం. లేకపోతే మేమే నీకు ఎప్పుడో స్వయంగా చెప్పాలనుకున్నాము. నిన్ను మేము మంగళూర్ దగ్గర ధోనికట్టే లోని ఒక క్రిస్టియన్ కాన్వెంట్ నుండి తెచ్చుకున్నాము. కానీ మేమిద్దరం నిన్ను నిజంగా ప్రేమించాము." అనీనూ, కాన్వెంట్ అడ్రెస్, ఫోన్ నంబర్ మాత్రం ఉన్నాయి.

నిషాకి మెదడు షాక్ తో పనిచెయ్యడం మానేసింది. ఎన్నో ఆలోచనలు, జ్ఞాపకాలూ, ప్రశ్నలూ, వేదనలూ ఆమెని ఆక్రమించాయి. ఊహ తెలిసిన నుంచీ ఆమెకి తను కేవలం బ్రిటీష్ దేశస్తురాలు మాత్రమే అనీ, ఇండియాతో తనకేమీ సంబంధం లేదనీ గట్టి అభిప్రాయం. దానికి తగ్గట్టే ఎప్పుడూ సెలవుల కోసం కూడా వాళ్ళు ఇండియా వెళ్ళలేదు. మిగతా ఇండియన్స్ వెళ్తున్నట్టూ మనం ఎందుకు ఇండియా శెలవులకి కి వెళ్లడం లేదూ అని అడిగినదానికి, తల్లి తమకి అక్కడ ఎవరూ చుట్టాలు లేరు వెళ్ళడానికి అని చెప్పింది. కానీ సెలవుల్లో తనకి కన్నడ భాష కూడా నేర్పించారు. ఎందుకూ అని అడిగితే అది మన మాతృభాష కాబట్టి నువ్వూ నేర్చుకోవాల్సిందే అని చెప్పారు. ఇన్నాళ్ళూ తను వీళ్ళే తన స్వంత తల్లిదండ్రులు అనుకుంది. ఇపుడు అది అబద్ధం అని తేలిపోయింది. ఇన్నాళ్ళు తనకి చెప్పకుండా మోసం చేసారని కూడా అనుకుంది. తను వాళ్ళ పిల్ల కాకపోతే మరి తన తల్లిదండ్రులెవరు? వాళ్ళు తనని ఎందుకు వదిలేసారు? ఏ పరిస్థితుల్లో తనని ఇచ్చెయ్యాల్సి వచ్చింది? తనని ఎందుకు వద్దనుకున్నారు? తను కాన్వెంట్లో దొరికింది అని చెప్పారు అంటే తన అసలు వాళ్ళు తనని కాన్వెంట్లో వదిలేసారన్నమాట. అసలు ఇది నిజం అని నమ్మడానికి ఋజువు ఏమిటి అనుకుంది. ఏదీ ఋజువు లేకుండా నమ్మకూడదని ఆమెకి తల్లిదండ్రులే నేర్పించారు మరి. అపుడు ఆమెకి, తన చిన్నప్పటి ఫొటోస్ ఏమీ లేవని గుర్తొచ్చింది. తన చిన్నప్పటి ఫొటోస్ లేవేమని అడిగితే తల్లి అవన్నీ ఒక అగ్నిప్రమాదంలో కాలిపోయాయని చెప్పింది. అది నిజం కాదనీ, అవి లేకపోవడమే ఈ విషయం నిజమనడానికి ఋజువు అని అర్ధమయ్యింది నిషాకి. ఐదేళ్ళ వయసున్నప్పుడు మొదటిసారి స్కూల్కి వెళ్తున్నప్పుడు తీసిన ఫోటోలు గుర్తొచ్చాయి. తనకి తెలిసినంతవరకూ అవే తన మొదటి ఫోటోలు. వాటిలో తనకి నోటికి పెద్ద గ్రహణపు మొర్రి ఉండటం గుర్తుకొచ్చింది. తరువాత దానికి ఆపరేషన్ చేసి సరిచెయ్యడంతో ఇపుడు దాని గుర్తుగా ఒక మచ్చ మాత్రం మిగిలింది.

నిషాకి మళ్ళీ ఆలోచనలు చుట్టుముట్టాయి. తన నోటి మొర్రి వలన వికృతంగా ఉండటమే తనని కన్నవాళ్ళు వదిలించుకోడానికి కారణమా అనుకుంది. తనకి మొదటి ఫోటో ఐదేళ్ళప్పుడు ఉందీ అంటే, తనని వాళ్ళు అప్పుడే తీసుకొచ్చుకుని ఉండాలి. మరి మనిషికి మెదడులో జ్ఞాపకాలు మూడేళ్ళ వయసు నుండీ ఉంటాయంటారు కదా, మరి తనకి ఎందుకని ఏమీ గుర్తు లేవు అనుకుంది. తన కన్నవాళ్ళు తనని అక్కర్లేదని వదిలించుకున్నారు అన్న వూహని ఆమె భరించలేకుండా ఉంది. పెంచుకున్నవాళ్ళు ప్రేమగా చూసుకున్న విషయాలు గుర్తుకొచ్చినా అవి ఏమాత్రం సాంత్వన ఇవ్వటం లేదు ఆమెకి. అప్పటి వరకూ తనకో కుటుంబం ఉండేది, తనకో అస్తిత్వం ఉండేది. ఇపుడు అసలు తానెవరో తన మూలాలేమిటో కూడా తెలీకుండా పోయాయి. తన ప్రపంచం మొత్తం తలక్రిందులైన భావం. తనెవరికీ అక్కర్లేదు, తనకెవరూ లేరు, తనని ఎవరూ ప్రేమించలేదు అన్న భావం ఆమెని కృంగదీసింది. ఎవరిని నమ్మాలో ఎవరిని నమ్మకూడదో తెలీనట్టు అయిపోయింది. దుఃఖం కోపం అదుపు చేసుకోలేక, ఇంట్లోని సామానులు విసిరి పగలగొట్టింది. పిచ్చిగా కేకలు పెట్టింది. ఆమెలోని స్థిరత్వం, పరిణితి మాయమయ్యి, బేలగా వెక్కివెక్కి ఏడ్చింది. కొంచే తేరుకున్న తరువాత తనేనా అలా సమతుల్యత కోల్పోయిందని ఆమెకే ఆశ్చర్యం కలిగింది.

నిషాకి తనని ఎందుకు వదిలేసారు అన్నది పెద్ద వ్యధగా మారింది. 'ఒకవేళ తన అసలు తల్లికి పెళ్ళి కాకుండానే తను పుట్టిందేమో, ఓ ఇరవయ్యేళ్ళ క్రితం రోజుల్లో ఇండియాలో ఆమెకు అది పెద్ద సమస్యగానే పరిణమించి ఉండాలి. బహుశా అందుకే నన్ను చర్చ్ లో వదిలేసిందేమో. నా వికృతమైన మొర్రి కారణం అయిఉండదు ' అనుకుంది. మళ్ళీ 'ఏమో రెండూ కారణాలేనేమో' అనుకుంది. ఏ ఆలోచనా ఆమెకి ఊరటనివ్వలేదు. ' నా అసలు తల్లిదండ్రులెవరు? నన్నెందుకు వదిలించుకున్నారు? అసలు నేనెవరిని?' అనే ప్రశ్నలు పదేపదే ఆమెని వేధించసాగాయి. ఆమె మనస్థైర్యాన్ని కోల్పోయింది. ఈ ప్రశ్నలకి సమాధానాలు తెలుసుకునే వరకు తనకి మనశ్శాంతి ఉండదని ఆమెకి అర్ధమయ్యింది.

అంతకు కొన్నిరోజుల క్రితం నుంచీ నిషాకి ఏదో అస్పష్టమయిన కల వచ్చేది. కలలో ఏం జరిగిందో గుర్తు ఉండదు కానీ, మెలకువ తర్వాత కూడా వదలని మల్లెల పరిమళం, యేవో పురా స్మృతులు వెంటాడుతున్న భావన. తనే రోజూ మల్లెపూలని చూడలేదు, మల్లెల సెంట్ వాసన తప్ప. ఆ కలకి అర్ధం ఏమిటా అని రీసెర్చ్ చేసింది కానీ ఏమీ తెలీలేదు. ఇపుడు హటాత్తుగా ఆ కలకి పొడిగింపు గుర్తుకు రాసాగింది ఆమెకి. చర్చ్ లో ప్రార్ధనకు కూర్చునే బెంచీల వాసన , మల్లెల అత్తరు కలిసి వ్యాపించిన కర్పూరపు పరిమళం, సన్యాసినులు మంద్రంగా పాడుతున్నప్రార్ధనా గీతాలు… నిషాకి అది నిజంగా కలలో జరిగిందా, లేక తన మెదడులో తనకి తెలీకుండానే జరుగుతున్న కల్పనలా అన్న అనుమానం కలిగింది. అసలు తను చర్చ్ లో ఎందుకుంది? తను హిందువా లేక క్రిష్టియనా అనుకుంది. తల్లితండ్రుల ఇంట్లో తన గురించి ఇంకేమన్నా వివరాలు దొరుకుతాయేమో అని వెతకటం మొదలు పెట్టింది. చివరికి ఒక ఫైల్ లో ఇండియాలోని వాళ్ళ పరిశోధన వివరాలతో పాటు, మంగుళూర్ లో ట్విన్స్ ఉన్నారని తెలిసినట్టు, వారిలో ఒక పాపకి మొర్రి ఉన్నట్టు రాసుకున్న నోట్స్ కనిపించాయి. చూడగానే అవి తన గురించే అని అర్ధమయ్యింది నిషాకి. అదే ఫైల్లో ఒకే రూపుతో ఉన్న నెలల వయసున్న కవలపిల్లల ఫోటో దొరికింది. ఇద్దరూ అచ్చం ఒకేలా ఉన్నారు అయితే, ఒక పాప మామూలుగా ఉంటే, ఇంకో పాపకి మాత్రం నోరు గ్రహణపు మొర్రి ఉంది. తనకి ఒక కవల సోదరి ఉందన్న విషయం నిషాకి సంతోషాన్ని విచారాన్ని ఏకకాలంలో కలుగచేసాయి. 'తన సోదరి కూడా తనతో పాటే చర్చ్ లో ఉండేదా? మరి తన గురించి తనకెందుకు ఏమీ గుర్తులేదు' అనుకోసాగింది. ఆ విషయాలే ఆలోచిస్తూ మగత నిద్రలోకి

జారుకుంది నిషా. ఆ మగతలో జ్ఞాపకాల అట్టడుగు పొరల్లోనుంచి కొన్ని సంఘటనలు అస్పష్టంగా గుర్తుకు రాసాగాయి. ఒక మూడు నాలుగేళ్ల చిన్నపిల్ల ఒక కాన్వెంట్ బిల్డింగ్ లోని చర్చ్ లో పరుగులు పెట్టడం... మల్లెపందిరి పక్కన కూర్చుని పూలు మాల కడుతున్న సిస్టర్ ప్రియ మెడ చుట్టూ చేతులు వేసి వూగుతూ ఆడటం... ముందున్న తోటలో ఆడుకుంటుంటే, దాని గేట్ వూచలలోంచి ఎవరో స్త్రీ తనని గమనిస్తూ, ఆ పాప ఆమెని చూసిందని తెలియగానే కనిపించకుండా పక్కకి పోయిన సంగతి, ఆమెని గుర్తు పట్టి పరుగున గేటు దగ్గరికి వెళ్ళి, ఆ వూచల్లోంచి బయటకు చూస్తూ గాట్టిగా ఏడవటం... ఆ స్త్రీ కనిపించకుండా పోతే పరుగున కాన్వెంట్ లోపలికి వెళ్ళి సిస్టర్ ప్రియ దగ్గరికి వెళ్ళి కౌగలించుకుని ఏడవటం... లీలగా గుర్తుకు రాసాగాయి. మెలకువ వచ్చిన నిషాకి కలలోని సంగతులు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించాయి. ఆ సిస్టర్ ప్రియ ఎవరో గానీ ఆమె దగ్గర తనకు బాగా చేరిక అని అర్ధమయ్యింది. అవి కేవలం కల కాదేమో, తన చిన్నప్పటి జ్ఞాపకాలేమో అనిపించాయి. 'మరి ఆ జ్ఞాపకాల్లో తన సోదరి ఎందుకు లేదు? తనకి నేను గుర్తున్నానా? తను నన్ను ఎప్పుడన్నా మిస్ అయ్యిందా? ' అన ప్రశ్నలూ కలిగాయి. ఇపుడు అచ్చం తనలాగే ఉన్న తన సోదరిని కలుసుకోవాలన్న కోరిక బలంగా కలిగింది నిషాకి.

ఇండియా వెళ్ళి అయినా అసలు విషయాలు తన మూలాలు కనుక్కోవాలని నిషా నిశ్చయించుకుంది. లేకపోతే తనకి శాంతి ఉండదని ఆమెకు అర్ధమయింది. మేట్ కూడా ఆ విషయాలు తెలుసుకుంటేనే ఆమెకి శాంతి, లేకపోతే ఆవిషయం ఆమెని స్థిమితంగా ఉండనివ్వదు అనుకుని, దానికి ప్రోత్సహించాడు. తల్లి ఉత్తరంలో వ్రాసిన కాన్వెంట్ ఫోన్ నంబర్ కు కాల్ చేసింది నిషా. ఫోన్ ఆన్సర్ చేసిన నన్ తో ప్రియ తన విషయం చెప్పి, ఆ కాన్వెంట్ నుంచి తనని దత్తత ఇచ్చినట్టయితే ఆ వివరాలు తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నాను అని అడిగింది. ఆమె తమ దగ్గర పాత రికార్డులేవీ లేవనీ, అయినా మరునాడు ఫోన్ చేస్తే ఈలోగా వెదికి చెప్తానని చెప్పింది. ' సిస్టర్ ప్రియ అని ఎవరన్నా అక్కడ ఉన్నారా?' అని అడిగితే ఆమె 'ఒకప్పుడు ఉండేవారు, ఇపుడు వృద్ధ్యాప్యం వలన ఆరోగ్యం పాడయి హాస్పిటల్లో దాదాపు కోమాలో ఉన్నారు.' అని చెప్పింది. అప్పట్లో కాన్వెంట్లో పని చేసిన వాళ్ళకెవరికైనా తెలుస్తుందేమో అని నిషా అంటే, అప్పటి వాళ్ళు ఎవరూ ఇపుడక్కడ లేరని, అయినా ప్రయత్నిస్తానని చెప్పింది ఆ నన్. మరునాడు కాన్వెంట్ కి ఫోన్ చేస్తే ఆ నన్ తను కొన్ని విషయాలు తెలుసుకోగాలిగాననీ, తనెలాగూ ఇండియా రావాలనుకుంటుంది కాబట్టి వచ్చిన తరువాత స్వయంగా మాట్లాడొచ్చు అని చెప్పింది. ఆ సంగతి మేట్ కి చెప్పి వెంటనే ఇండియా ప్రయాణమయింది. మేట్ తానూ తోడు వస్తానన్నాడు కానీ, నిషా తానొక్కతే వెళతానని వారించింది. అవసరమయితే తనని రమ్మని పిలుస్తాను అని చెప్పింది. అక్కడేం విషయాలు తెలిసినా, ఏం జరిగినా అప్సెట్ అవ్వొద్దనీ, తల్లినీ చెల్లినీ కలిసి కొంతకాలం గడిపి తిరిగి తనదగ్గరికి వచ్చేయ్యమనీ, ఆమె కోసం ఎదురు చూస్తుంటాననీ చెప్పి పంపాడు. ఇండియా వెళ్ళిన తరువాత అక్కడేం తెలుసుకోవాల్సి వస్తుందో అనీ, తల్లి గానీ, సోదరి గానీ తనతో ఎలా ప్రవర్తిస్తారో, అసలు మాట్లాడటా నికి ఇష్టపడతారో లేదో లాంటి సందేహాలతో నిషా ఇండియా బయలుదేరింది.

దేవి ఒక కాలేజీ స్టూడెంట్. మంగుళూరు దగ్గర ఒక చిన్న పల్లెటూరిలో తల్లి శిల్పతో కలిసి ఉంటుంది. శిల్పకి దేవి మీదే పంచప్రాణాలూనూ. కూతురు మంచి ప్రవర్తనతో వూరిలో ఎవరిచేతా వేలెత్తి చూపించుకోకూడదని ఆమె ఆశ. అచ్చమైన టీనేజ్ అమ్మాయికి ప్రతీక దేవి. సమాజం అమ్మాయిల పట్ల చూపించే వివక్షా, అబ్బాయిలకి ఉన్న ప్రత్యేక హక్కులూ, రాయతీలూ అంటే విపరీతమయిన కోపం. అబ్బాయిలు వారికిష్టమొచ్చినట్టు ప్రవర్తించవచ్చు కానీ అమ్మాయిలు మాత్రం అణిగి ఉండాలి, అమ్మాయిలు అబ్బాయిలతో

మాట్లాడకూడదు అనే భావాలు ఆమెకు చిరాకు తెప్పిస్తూ ఉంటాయి. తల్లి చూపించే ప్రేమ కూడా ఆమెకి విపరీతంగా తోస్తుంది. అస్తమానూ తల్లిని విసుక్కుంటుంది ఆ అతి ప్రేమకి. ఎప్పుడు తల్లి నుండి దూరంగా వెళ్ళిపోతానా అని ఎదురుచూస్తూ ఉంటుంది. కాలేజీలోనే తను ప్రేమించిన రోహన్ ని పెళ్లి చేసుకుని అతని పై చదువుల కోసం ఇంగ్లాండ్ వెళ్ళిపోతుంది. అక్కడ తనకి ఆంక్షలు పెట్టేవారు ఎవరూ లేరని, తనకి ఇష్టం వచ్చినట్టు స్వతంత్రంగా బ్రతకొచ్చనీ సంతోషించినా, కొన్ని రోజులకే ఆ జీవితం విసుగు పుట్టింది. తల్లి మీద బెంగ మొదలయ్యింది. తల్లి ప్రేమ కొంచెం కొంచెం అర్ధం అవ్వసాగింది. అప్పటి వరకూ ఎప్పుడు దూరంగా వెళ్ళిపోతానా అని చూసిన తను ఇపుడు తల్లిని ఎపుడు చూస్తానా అని ఎదురు చూస్తోంది. ఈలోగా తను తల్లి కాబోతుందని తెలిసి ఆ సంగతి తల్లితో పంచుకోవాలని ఫోన్ చేస్తుంటే ఎన్నిసార్లు చేసినా ఆమె ఫోన్ తియ్యడం లేదు. చివరకు ప్రక్కింటి ఆవిడ తీసి, తల్లికి కొన్నిరోజులుగా ఆరోగ్యం బాగోలేదని, కోమాలోకి వెళ్ళిపోయి ఆసుపత్రిలో ఉందనీ చెప్పింది. దేవి వెంటనే బయలుదేరి ఇండియాకి వచ్చి తల్లి దగ్గరే ఉండి ఆమె స్పృహలోకి వచ్చి తనని గుర్తుపట్టేరోజుకోసం ఎదురు చూస్తోంది. ఇంట్లో తల్లి డైరీ ఒకటి దొరికేతే అది చదువుతూ తనకి తెలియని తల్లి కథ తెలుసుకుంటోంది.

శిల్ప మంగళూరు దగ్గరి ఒక పల్లెటూరులో పేదరైతు కూతురు. ఆమెకు పదమూడేళ్ళ వయసులో తల్లి ఒక డైరీ బహుమతిగా ఇచ్చింది. ఆడపిల్ల బాధ్యత పెళ్ళిచేసుకుని చక్కని పిల్లలని కనడమే అని చెప్పేది తల్లి. భర్త ప్రేమను సంపాదించుకోడానికి మార్గం రుచికరంగా వండి పెట్టడమే అని చెప్పి శిల్పకు చక్కగా వంటలు నేర్పించేది తల్లి. ఆ వంటలను డైరీలో వ్రాసుకుని, వాటితో పాటు రోజూ జరిగిన ముఖ్య విషయాలని , తన ఆలోచనల్ని కూడా అందులో వ్రాసుకునేది శిల్ప. కొన్నాళ్ళకి ప్రక్క వూరి నుంచి మనోజ్ అనే రైతు యువకుడు పెళ్లిచూపులకోసం వచ్చి , శిల్పని ఇష్టపడి కట్నం లేకుండానే పెళ్లి చేసుకున్నాడు . మనోజ్ శిల్పని ఎంతో ప్రేమగా చూసుకునేవాడు. ఎన్నేళ్ళు గడిచినా వాళ్ళకి పిల్లలు కలగలేదు. ఇలవేల్పు గణపతికి మొక్కుకున్నా కూడా ఫలితం లేకపోయింది. ఆవూరి చివర చెట్ల క్రింద దేవి అనే ఒకామె ఇహపరాలు పట్టించుకోకుండా ఉండేది. అందరూ ఆమెని పిచ్చిది అనేవారు. శిల్పకు మాత్రం ఆమెకు మహిమలు తెలుసని నమ్మకం కలిగింది. ఆమెతో స్నేహంగా ఉండేది. ఒకరోజు ఆమెతో పిల్లలు కావాలని అడిగితే, 'నీకు పిల్లలు పుడతారు కానీ నువ్వు దానికి తగిన మూల్యం చెల్లించాల్సి వస్తుంది . అది నీకు ఇష్టమేనా' అని అడిగింది ఆమె. ఏమయినా పర్లేదు నాకు పిల్లలు కావాలి అని అడిగింది శిల్ప. సరే అయితే, వెళ్ళి గణపతికి పూజ చేసుకో అని చెప్పి పంపింది. కొన్నాళ్ళకు శిల్ప గర్భవతి అయింది. మనోజ్ ఆమెని ఎంతో ప్రేమగా జాగ్రత్తగా చూసుకోసాగాడు. శిల్పకు నెలలు నిండుతుండగా భార్యాభర్తలిద్దరూ పొలం నుంచి వస్తూ ఒకరోజు భయంకరమైన తుఫానులో జరిగిన ప్రమాదంలో మనోజ్ మరణించాడు. చావుబ్రతుకుల్లో కొట్టాడుతూ తనదగ్గరే ఉండమని శిల్పని అడుగుతున్నా, పొట్టలో పిల్లలను రక్షించుకోవాలని భర్తను అక్కడే వదిలేసి డాక్టరు దగ్గరకు పరిగెడుతుంది. మరణించే ముందు మనోజ్ నిస్సహాయపు చూపు ఆమెని వెంటాడుతూ బాధకు గురి చేస్తూ ఉంది.

శిల్పకు ఇద్దరు ఆడపిల్లలు పుట్టారు. ఒక పాప చక్కగా చందమామలా ఉంటే, రెండో పాపకి నోటి దగ్గర గ్రహణం మొర్రితో వికృతంగా ఉండేది. ఒకరికి దేవి అనీ , ఇంకొకరికి నిషా అని పేర్లు పెట్టింది శిల్ప. నిషాని చూసి వూరిలో అందరూ ఏదో శాపం తగిలిందనీ, ఆపాపని ఏవో దుష్టగ్రహాలు ఆవహించాయనీ శిల్ప మొహం మీదే అంటున్నా శిల్ప వాళ్ళని పట్టించుకోలేదు. అందరూ దేవిని ఎత్తుకుని ముద్దాడేవారు గానీ, నిషా వైపు చూసే వారు కాదు. దేవి ఆ పిల్లలిద్దరూ శిల్ప దగ్గర కొంత కాలమే ఉంటారనీ, ఒకరిని తను వదులుకోవాలనీ చెప్పింది. పిల్లల కోసం భర్తని పోగొట్టుకున్నాను కదా అని అడిగితే, 'ఇంకా ఆ బదులు తీరలేదు' అని చెప్పింది. ఇద్దరిలో ఎవరు అని అడిగితే

జవాబు చెప్పకుండా, ఉన్నన్నాళ్ళూ వాళ్ళతో చక్కగా గడుపు అని చెప్పింది దేవి. శిల్ప ఇద్దరినీ చక్కగా చూసుకోసాగింది. దగ్గర స్నేహితులు కూడా నిషాని ఉన్నట్టే గుర్తించనట్టూ ప్రవర్తిస్తుండడంతో శిల్ప నిషాని తనే జాగ్రత్తగా, ప్రేమగా చూసుకొనేది. అందరి చేతా నిర్లక్ష్యం చెయ్యబడ్డదని నిషా అంటే ప్రత్యేకమైన ప్రేమ శిల్పకి. పిల్లలకు రెండున్నరేళ్ళు ఉన్న టైంలో విపరీతమయిన జ్వరం వచ్చి ఎన్ని రోజులయినా తగ్గక స్పృహ కోల్పోయారు. ఆసుపత్రిలో చేర్చినా ఫలితం కనిపించలేదు. తనకి దేవి మాత్రమే దిక్కని తలిచి ఆమె కాళ్ళ మీద పడి ప్రార్థించింది శిల్ప. దేవి 'నువ్వు ఒకరిని వదలాల్సిన సమయం ఇదే. వెంటనే ఆ పని చెయ్యి. లేకపోతే నీకు ఇద్దరూ దక్కరు.' అని చెప్పింది. చేసేది లేక ఏం చెయ్యాలని అడిగితే 'దోనేకట్టి దగ్గర సేక్రెడ్ హార్ట్ కాన్వెంట్లో వదిలిపెట్టు, మళ్ళీ ఇంకెప్పుడూ వెనక్కి తీసుకురాకు. అలా చేస్తే నీకు సర్వనాశనమే మిగులుతుంది ' అని చెప్పింది. ఎవరిని వదులుకోవాలి అని అడిగితే, అది నువ్వే నిర్ణయించుకో అని చెప్పింది దేవి. శిల్పకి అలోచించగా నిషాని వదలటమే మంచిది అనిపించింది. తన దగ్గరుంటే చుట్టుపక్కల వాళ్ళ నిరాదరణ తప్ప ఆ పాపకి దక్కేది ఏమీ ఉండదనీ, పేదరికంతో ఆ వైకల్యాన్ని బాగు చేయించే శక్తి కూడా తనకి లేదు కాబట్టి అక్కడయితే ఏదో ఒకటి చేసే అవకాశం ఉందని ఆమెకి అనిపించింది. గుండె రాయి చేసుకుని నిషాని తీసుకు వెళ్ళి, దేవి చెప్పిన కాన్వెంట్లో ఒక సిస్టర్ చేతుల్లో వదిలి వచ్చింది. కొంతసేపటికే ఆశ్చర్యకరంగా దేవి చెప్పినట్టు చిన్నదేవికి జ్వరం తగ్గి బాగుపడింది. అక్కడ కాన్వెంట్లో ఎంతకీ జ్వరం తగ్గక ప్రమాద స్థితిలో ఉన్న నిషాని చివరి ఆశగా, చర్చ్ లో జీసస్ దగ్గర పెట్టి ప్రార్థించగానే నిముషాల్లో బాగుపడింది. ఆవిషయం అందరికీ తెలిసి నిషాని మిరకిల్ చైల్డ్ అని అనుకోవడం మొదలుపెట్టారు. ఆ విషయం పూరంతా తెల్సింది.

శిల్ప ఎన్నోసార్లు కాన్వెంట్ దగ్గరికి వెళ్ళి నిషాని దూరం నుంచే చూసి ఏడుస్తూ తిరిగి వచ్చేది. నిషా ఆమెని గమనించి దగ్గరకు వచ్చేలోగా కనిపించకుండా మాయమయేది. కొన్నాళ్ళకి కాన్వెంట్ నుండి ఒకామె వచ్చి ' ఇంగ్లాండ్ నుండి వచ్చిన ఇద్దరు సైంటిస్టు నిషా గురించి విని, వాళ్ళు చేస్తున్న పరిశోధనలో భాగంగా ఆపాపని చూడడానికి వచ్చారు. కానీ ఆ పాపని చూడగానే వాళ్ళకి ఆమె మీద ప్రేమ కలిగి ఆమెని దత్తత తీసుకోవాలని అనుకుంటున్నారు. పాపని ఇంగ్లాండ్ తీసుకువెళ్ళి చక్కగా పెంచుకుంటారు. మొర్రి కూడా బాగుచేయిస్తారట. నీకిష్టమయితే పాపని దత్తత ఇవ్వాలని అనుకుంటున్నాము. వాళ్ళ దగ్గర పాపకి మంచి భవిష్యత్తు ఉంటుంది అలోచించుకోమని ' చెప్పింది. శిల్ప నిషా భవిష్యత్తు గురించి అలోచించి, ఇక తనకెప్పుడూ ఆమెని మళ్ళీ చూసే అవకాశం ఉండదు అని తెలిసి కూడా ఒప్పుకుని, దత్తత పేపర్స్ సంతకం చేసి ఇచ్చింది. అపప్టి నుండీ నిషా మీది ప్రేమని కూడా దేవి మీదే చూపించడం మొదలుపెట్టింది. ఇక్కడి వరకూ తల్లి డైరీ చదివిన దేవి, తనకో కవల సోదరి ఉందని తెలిసి ఆశ్చర్యపోయింది. వెంటనే ఆమెని చూడాలని అనిపించింది. వివరాలేమన్నా దొరుకుతాయేమో అని ఇల్లంతా వెదికింది కానీ ఏమీ దొరకలేదు. తను ఇంగ్లాండ్ తిరిగి వెళ్ళాక నిషా గురించి వెదకాలని అనుకుంది. తల్లి డైరీ నిషాకి కానుకగా ఇవ్వాలనీ, దానితో ఆమె మీద తల్లికి ఎంత ప్రేమో తెలుస్తుందని అనుకుంది.

ఇండియా వచ్చిన నిషా ఎలాగో కష్టపడి కాన్వెంట్ అడ్రస్ కనుక్కుని వెళ్ళింది. లోపలి వెళ్ళి చూసేసరికి ఆ పరిసరాలు ఆమెకు ఎప్పుడో తనకి తెలిసినట్టు, అక్కడ కొన్ని సంఘటనలు గుర్తుకురావటం మొదలయ్యింది. ఫోన్లో మాట్లాడిన నన్ తనకు అంతకు ముందు అక్కడ ఉండి వెళ్ళిన ఇంకో సిస్టర్ ద్వారా తెలిసిన నిషా కథ చెప్పింది. నిషాని ఆసుపత్రిలో ఉన్న సిస్టర్ ప్రియ దగ్గరకు తీసుకు వెళితే, అప్పటివరకూ ఎవరినీ గుర్తుపట్టని స్థితిలో ఉన్న ఆమె చిత్రంగా నిషాని గుర్తు పట్టి, 'ఆమె ఒక మిరకిల్ చైల్డ్ అనీ, ఆమెని అందరూ చాలా ఇష్టపడేవారనీ , ఆమె ఇంగ్లండ్ వెళ్ళిపోయాక అందరూ తలుచుకునే వారనీ' చెప్పి, అంతకు ముందు ఆమె తల్లి తరచూ చూడడానికి

వచ్చేదనీ చెప్పింది. అపుడు నిషాకి ఆ కలలో గేటు దగ్గర కనిపించిన ఆమె తన తల్లి అని అర్ధమయింది. తనని చూడాడానికి వచ్చేదంటే తనంటే ప్రేమ ఉందన్నమాట, కావాలని వదిలించుకోలేదు అని సంతృప్తి కలిగింది. సిస్టర్ ప్రియ నిషా తల్లి పేరు శిల్ప అనీ, పక్కనే ఉన్న సోంపేట అనే వూర్లో ఉంటుందనీ చెప్పింది. నిషా మళ్ళీ వస్తానని చెప్పి సెలవు తీసుకుని తల్లినీ, సోదరినీ కలవాలని బయలుదేరింది.

ఇది కేవలం నిషా కథ మాత్రమే కాదు. ముగ్గురు స్త్రీల కథ. నిషా తన మూలాలు వెదుక్కున్న అన్వేషణ , దేవి లాంటి వాళ్ళు దాదాపు ప్రతీ ఇంటిలోనూ కనిపిస్తారు. ఆ వయసులో ఉన్నప్పుడు జాగ్రత్తతో అమ్మలు పెట్టే ఆంక్షలూ, చూపించే ప్రేమా అసహజంగానూ, అసహనంగానూ ఉండటం అతి సహజం. వాటి నుంచి ఎపుడు పారిపోదామా అని చూసేవాళ్ళు చాలా మందే ఉంటారు. శిల్ప ఒక విధి వంచిత. ఆమె మాటల్లో చెప్పాలంటే 'దేవుడిని తనకి భర్త పిల్లలు కావాలని అడిగింది. అన్నీ ఇచ్చాడు కానీ అన్నీ ఒక్కసారే కాకుండా ఒకదాని తరువాత ఒకటి ఇచ్చాడు.' ఎంతో ఎదురు చూసిన పిల్లల కోసం భర్తని పోగొట్టుకుంది. ఆ గిల్ట్ ఫీలింగ్ ఆమెని చివరి వరకూ వెంటాడింది. పిల్లలని చూసైనా ఆ బాధ తగ్గించుకోవాలనుకుంది, కానీ ఆ ఆశ కూడా పూర్తిగా తీరలేదు. ఒకరిని దూరం చేసుకోవాల్సి వచ్చింది. ఇద్దరి మీదా ప్రేమని ఒకరి మీదే చూపించి తృప్తి పడాలనుకుంది, కానీ ఆ అతి ప్రేమని అర్ధం చేసుకోలేని కూతురు దూరంగా పారిపోయింది. శిల్ప లాంటి వాళ్ళూ చాలా మందే ఉంటారు. రచయిత్రి ముగ్గురి మనస్తత్వాలనీ ఎంతో చక్కగా, వైవిధ్యంగా తీర్చి దిద్దారు. కథలో అక్కడక్కడా కొన్ని ప్రదేశాలు, వాతావరణం, తిండి వర్ణనలు కొంచెం ఎక్కువగా ఉన్నాయనిపించినా మరీ విసిగించవు. దాటేసి చదవటానికి ఇబ్బంది ఉండదు.

ముఖ్యంగా చెప్పుకోవాల్సిన పాత్ర చిత్రణ మేట్. పాత్ర నిడివి తక్కువే అయినా, కనిపించే ప్రతీ సీన్లోనూ తన ముద్ర వెయ్యకుండా ఉండదు. ఎదుటివారికి తన మీద ఉన్నది ప్రేమో కాదో వాళ్ళకే తెలీని స్థితిలో ఉన్నప్పటికీ, అసలు అంత అన్ కండిషనల్ గా ప్రేమించడం ఎలా సాధ్యం అనిపిస్తుంది. ఎన్నోసార్లు నిషానే అనుకుంటుంది 'ఇతని నుంచి ఇంత ప్రేమ పొందటానికి నాకున్న అర్హతేంటి ' అనీ. అతని మీద నిషాకి ఫీలింగ్స్ ఉన్నాయని తెలుసు, అవి బయటకి చెప్పలేకపోవటం ఆమె బలహీనత అనీ తెలుసు. అయినా ఎప్పుడూ ఆమెని ఆ ఇష్టం స్పష్టంగా చెప్పమని బలవంతం చెయ్యడు. విసుగు పొందాడు. పైగా ఆమెకి ఎమోషనల్ సపోర్ట్ అవసరమైన ప్రతీసారి అర్ధం చేసుకుని ఆమె అడగకుండానే తోడుగా ఉంటాడు. One of very few male characters from literature make a long lasting impression.

రచయిత్రి గురించి: రెనీటా డిసిల్వా (Renita D'Silva) కర్ణాటక లోని మంగళూరుకు దగ్గరలోని చిన్న వూరికి చెందిన వారు. నివాసం ఇంగ్లాండ్లో. వృత్తి రీత్యా సాఫ్ట్ వేర్ ఇంజనీర్. పిల్లలు పుట్టిన తరువాత ఉద్యోగం నుంచి విరామం తీసుకున్నారట. ఆమెకు చినప్పటి నుంచీ చదవటం వ్రాయటం అంటే ఇష్టమట. బుక్ షాప్ ఓనర్ గానో, లైబ్రేరియన్ గానో ఉండటం తన డ్రీం జాబ్ అని చెపుతారు. పిల్లలు స్కూల్ కి వెళ్లడం మొదలుపెట్టాక నెమ్మదిగా పత్రికలకి కథలు వ్రాయడం మొదలు పెట్టారు. 2013 లో తన మొదటి నవల Mansoon memories ప్రచురణ జరిగింది. ఇది తన రెండవ నవల ఫిబ్రవరి 2014 లో ప్రచురణ జరిగింది. తన చుట్టూ కనబడే వ్యక్తులూ, ఇళ్ళల్లో జరిగే సంఘటనలే తన కథలకి ప్రేరణ అంటారు.

ఆమె ఇంటర్వ్యూ ఇక్కడ chai-pe-Bulaiya మరియు ఇక్కడ బుక్ రిలీజ్ చదవొచ్చు.

(Pictures Source: internet)

(రచయిత్రి బ్లాగు http://padamatikoyila.blogspot.com/)

(వచ్చే నెల మరో మంచిపుస్తకంతో కలుసుకుందాం)

COMMENTS